

Velkei Árpád újságíró, filmíró 1942. június 30.

75 éves Velkei Árpád újságíró, filmíró, internetes újság főszerkesztő, civil panaszügyi szolgálatvezető. 1942. június 30-án a jász főváros, Jászberény egyik legtávolabbi közigazgatási területén, Boldogházán született. Általános iskoláit szülőfalujában, középiskoláit a Jászberényi Állami Lehel Vezér Gimnáziumban végezte. Ezt követően előbb népművelőként dolgozott, majd 1968-tól Jászszentlászlón a községi tanács gazdálkodási főelőadója volt. A 70-es években filmírói oklevelet szerzett, később újságírói tanulmányokat is folytatott – 1972 óta a Magyar Újságírók Országos Szövetsége tagja, a szakmai szövetségben több felelős feladatot is vállalt, így például tagja volt a MÚOSZ választmányának, valamint a Társadalmi Kapcsolatok

Szakosztálya elnöki teendőit is ellátta. 1969 nyara óta a sajtó munkatársaként tevékenykedik. A Zalai Hírlapnál kezdett, majd a Heves Megyei Népújsághoz került, végül Bács-Kiskun megye pártlapjánál, a Petőfi Népénél kötött ki. Ott 20 éven át alkalmazták a tömegkapcsolatot jelentő Levelezési Rovatban, és szerkesztette a népszerű Sajtópostát. 1993 óta a rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmében alapított Független Magyarország című lap főszerkesztője. A közéletben évtizedeke óta aktívan részt vesz. 1990-ben Kecskeméten, a 2. sz. választási kerületben függetlenként országgyűlési jelöltként indult. A Független Népképviselői Szövetség (FÜNÉSZ) alapítója, 2015-ig országos elnöke volt, a szervezet Civil Panaszügyi Szolgálatának jelenleg is vezetője. A Civil Parlament és a Társadalmi Érdekegyeztető Tanács alapítója. A Független Jogvédő Egyesületek Szövetsége alelnöke, a Létminimum Alatt Élők Társasága megyei elnöke volt. (Források: *Független Magyarország *Katona József Könyvtár)

Rokonaim, egykori kollégáim, barátaim és ismerőseim is olvasták eme sorokat, amelyekhez hozzáfűzték, hogy hiányos tartalmúak, hiszen tudják, rólam sokkal többet érdemes megjegyezni. Azt válaszoltam: eme közlésre csak 1500 karaktert biztosított a megemlékezés szerkesztője. Mire javasolták: pótoljam külön beszámolóval az életutam fontosabb és a tanulságokban sem szűkölködő állomásait, szakaszait! Nos, eme igénynek teszek eleget, az alábbi közléssel, világhálós népújságunk hasábjain:

SZÜLETÉSNAPI VISSZATEKINTŐ – avagy: **Ami kimaradt a kecskeméti Hírös Naptárból**

1942. június 30-án születtem Jászberényben, pontosabban e jász főváros egyik legtávolabbi közigazgatási területén, Boldogházán, amely a felszabadulást követően vált önálló községgé, Jászboldogháza néven. Földművelésből élő római katolikus családból származom, s e hitéletemet a 42-es megkeresztelésem óta gyakorlom. Érdekességként említem meg, hogy az akácfákkal körülölelt kis tanya, ahol otthoni szülés keretében megláttam a napvilágot, ma is meg van, s jelenleg a szüleim utáni örökösként, saját tulajdonomként őrzöm.

Általános iskolai tanulmányaimat 1948 és 1956 között, a Rákosi rendszerben végeztem a szülőfalumban, ahol a tanárain becsületességre, tisztességre és az alkotó-gyarápító munka fontosságára, szeretetére neveltek. Ez utóbbi keretében az 50-es évek elején gyapotot termesztettem és fákat ültettem, gondoztam, a politechnikai oktatás akkori követelményei szerint Úttörőként őrsvezető-helyettes voltam, de ezzel párhuzamosan rendszeresen jártam templomba, ahol a papi teendőket segítően gyakran ministráltam.

Jeles tanulmányi eredményem jutalmaként 1954-ben több napos szovjetunióbeli utazásra kaptam lehetőséget, ám úgy döntöttem, hogy egyedüli gyermekként segítem a néhány holdon gazdálkodó édesapámat, édesanyámat a nyári mezőgazdasági teendők elvégzésében, vagyis — a feltehetően élmény-dús külföldi kirándulás helyett — kukoricát kapáltam, szénát gyűjtöttem és a háziállatok gondozásában segédkeztem.

Még csupán a VII. osztályt fejeztem be, amikor megjelent a Szabad Föld országos hetilap által indított „Falunk 10 éve” című pályázat, amelyen indulva bemutattam a szülőfalum fejlődését, például azt, hogy villanyt, járdát, aszfalozott utat, népboltot, közkutat kaptak a jászboldogházaiak. Tudósításomat dicsérő oklevéllel jutalmazta a szerkesztőség.

14 évesen a kétkezi foglalatosság érdekelt, amit megtaláltam a környezetemben akkor megalakult Új Élet Termelőszövetkezet jóvoltából, amelynek területén először a falu juhnyáját legeltettem, majd a közösség hízó sertéseit etettem, végül a traktorozáshoz vonzódtam, csak hogy ez a gép naponta olajos, zsíros foltokat hagyott a ruhámon, kezemen, amelynek állandó tisztogatása hamarosan a kedvemet szegte.

1958 nyarán, családi tanácsra, Budapestre, az ország legnagyobb vállalatához, a Csepel Vas-és Fémművekbe mentem, hogy ott üzemi villanszerelést tanuljak, jövedelmező szakmát szerezzek. Kevésbé számoltam azonban a hátrányos helyzetemmel, miszerint eleddig villamosítatlan tanyában éltem, ahonnan a korszerűség nagyüzemi színterébe kerülve nem éreztem jól magam, emiatt pár hónap elteltével búcsút mondtam az ipari szakmunkássá képzésemnek.

A hogyan tovább gyötrelmes hónapjai során megszületett a határozott döntésem: középiskolába fogok járni. Az első osztály anyagából magánvizsgát tettem, s utána kerülhettem a Jászberényi Állami Lehel Vezér Gimnázium nappali tagozatára, ahová 3 évig úgynevezett bejáróként jutottam el szülőfalumból. Ám a nagyon korai felkeléssel járó, s a petróleumlámpa mellett késő éjszakáig való tanulást jelentő strapa túlzottan megterhelte egészségemet, ezért az iskolai utolsó hónapjaimat

már a ritkább fizikai igénybevételű levelező tagozaton kellett töltenem, s ott is érettségiztem, 1962-ben, 20 évesen.

Amíg nappalos voltam, a gimnázium faliújságjának állandó szerzője lettem, ahol terjedelmes írásaim jelentek meg aktuális bel- és külpolitikai témakörökben, Osztálytársaim el is neveztek „Solohovnak”, utalva így a neves szovjet író több kötetes munkáira, például a Csendes Don-ra. Ekkortól már folyamatosan kezdtek megjelenni különféle tárgyú cikkeim a Szolnok Megyei Néplapban, mi több, a legaktívabban bekapcsolódtam a pártújság által indított „Utazás a kommunizmusban” című népszerű társas-regény írásába is. Ifjú szerzőként ezért hamarosan ismertté váltam a megyében.

Mindeközben zeneileg képeztem magam, hiszen a jászberényi Palotási János Állami Zeneiskolának is diákja lettem, hegedű szakosként. Iskolai szünetekben kamatoztattam ebbéli tudásomat az által, hogy a lakótertségemben népdalokat gyűjtöttem, s azokkal, illetve egy népballadával részt vettem a IX-X-XI. Országos Néprajzi és Nyelvjárási Gyűjtőpályázatokon, mégpedig sikeresen, hiszen 1960 és 1962 között többször is kiválóan értékelték a beküldött anyagaimat, amelyek eredményeként az egyéni pályázók ifjúsági tagozatán első díjat kaptam. E teljesítményt elismerve, hamarosan felvett rendes tagjai közé a Magyar Néprajzi Társaság, ahol a legfiatalabb résztvevőnek számítottam.

A 60-as évek legelején szorgalmasan bekapcsolódtam a boldogházi kulturális életbe — ezt KISZ-tagként kötelességemnek éreztem —, s zeneileg nemcsak szereplője, de rendezője is lettem a Bástyasétány 77 című Eisemann-operettnek, amelyet helyi amatőr színjátszókkal mutattunk be nagy sikerrel, s nemcsak a községben, de a szomszédos településeken is. Ezek alapján talán nem lehetett véletlen, hogy az érettségimöt követő évben statiszta szerepre szerződtem a Szolnoki Szigligeti Színházban, ahol a Gül Baba című Huszka-nagyoperettben Ali basa egyik alabárdosaként szerepeltem, mintegy 50 előadáson.

Eme időszaknál járva, el kell még mondanom, hogy 1962 őszén főállásos alkalmazottként kerültem Jászboldogháza szocialista közigazgatásába, ahol a gazdálkodási előadói állást bízta rám a helyi tanács vezetése. Október utolsó napjaiban eléggé meglepő feladatot kaptam, ugyanis az egyik nap délutánján, már a zárást követően kellett bekopogtatnom a postahivatalba, hogy feladjam a budapesti Amerikai Nagykövetség részére küldendő és a helyhatóság által, a községi lakosság nevében írt táviratot, amely a Kuba körüli imperialista blokádn azonnali megszüntetését sürgette. /Röviddel később örömmel konstatáltam, hogy a háborús feszültség enyhült, majd véget is ért. Csak

úgy óhatatlanul kérdeztem magamtól: e dráma feloldásának én is közreműködője lehettem?/

Legelső köztisztviselői feladataim között volt még egy emlékezetes sztorim, nevezetesen, hogy a tanács részéről én kísértem el a községből a katonai szolgálatra bevonulókat, akik velem egyidősek voltak, s amikor jelenttem volna mindezt az illetékes helyen, az eljáró tiszt rám mordult, hogy ne dumáljak, s álljak a többiek közé, majd sorra kerülök. A tanácsi papírjaim felmutatásával tisztázódott e félreértett helyzet.

Voltam még e beosztásomban adóvégrehajtó is, amikor az év végi hetekben, fél méteres hófúvások közepette gyalogoltam munkatársammal a messzi tanyavilágban, s bizony megdöbbenve tapasztaltam, hogy bár számos gazdának teli volt állatokkal az istállója, ólja, de közöttük jó néhányan igen csak elfeledkeztek a közterhek csökkentéhez való hozzájárulás állampolgári kötelességének teljesítéséről, az adó befizetéséről. És hát volt olyan földtulajdonos is, aki csak a foglалás kilátásba helyezése után volt hajlandó rendezni a tartozását.

A 2 ezer körüli lélekszámú községemben akkor tájt épült meg és várt felavatásra az emeletes művelődési ház — a Boldogházától többszörösen nagyobb települések nem kis irigykedésére —, amelynek 60-70 kiló súlyú csomagban levő ajtófeliratai hatalmas esőzés után érkeztek meg a vasútállomásra, ahonnan történő azonnali kiszállításra utasított a tanácselnök. Mivel járművünk nem volt ilyen célra, megkérdeztem: hogyan végezzem el a fuvarozást a bokáig érő sárban, vízben? Rutinos válasza volt: van két lábam és két kezem... Hát a két kezemet arra használtam, hogy megírjam a felmondásom, mert megalázónak találtam e helyzetet.

Közéleti foglalkoztatásom 1964-ben folytatódott, amikor is népművelő lettem, pontosabban függetlenített művelődési ház igazgató, amely munkakört Abádszalókon, Maglódon és Fegyverneken töltöttem be. A kulturális rendezvények iránt mindenhol volt elegendő érdeklődés, az emberek szívesen vettek részt a szórakoztató, vagy éppen ismeretterjesztő programokon, sőt, az öntevékeny művészeti foglalkozások is népszerűek voltak, ám folyamatos gondot okozott, hogy a kultúrotthonok műszaki állapotának javítását, korszerűsítését nem végezte kellő rendszerességgel az állam. Az ebbéli nehézségek miatti gyötrődések után 1968-tól ismét a szocialista közigazgatásba kerültem, s másfél évig a Jászszentlászlói Községi Tanács gazdálkodási főeladójaként dolgoztam. E státusomban is voltam adóvégrehajtó, s találkoztam olyan állampolgárokkal, akik csak a foglалási kényszer emlegetése után fizették be a hátralékukat..

Itt térek ki arra, hogy az 1960-ban megkezdődött sajtólevelezői-tudósítói munkámat szünet nélkül folytattam, s az írásaim a Pest Megyei Hírlapban is megjelentek már, nemcsak a Szolnok megyei újságban, ám publikáltam a Szabad Földben, s a Polgári Védelem folyóiratában is.

Hivatásosan, tehát a sajtószakmában végül is 1969 nyara óta szorgoskodom. Először a Zalai Hírlapnál kezdtem, majd a Heves Megyei Népújsághoz kerültem, véglegesen pedig a legnagyobb területű Bács-Kiskun megye pártlapjánál, a Petőfi Népénél kötöttem ki. Ott 20 éven át alkalmaztak a tömegkapcsolatot jelentő Levelezési Rovatban, s szerkesztettem a népszerű Sajtópostát. A különféle írásokban, a népi demokráciánkban előfordult szervezeti, személyi, meg társadalmi bajokat-gondokat ostromoztam, majd a törzsgárda jelvények sora után a jó munkám eredményeként a kollektíva Kiváló Dolgozója lettem, s megkaptam a Megyei Népi Ellenőrző Bizottság arany-plakett kitüntetését is. Ezzel kapcsolatosan érdemes itt elmondanom, hogy a két évtized során összességében több 10 ezer levelet olvastam el, amelyek a Petőfi Népéhez érkeztek, s legalább ennyi ember hívott telefonon, vagy keresett fel személyesen, így aligha túlzás hangsúlyoznom, hogy egy-egy adott kérdéstről, történéstről, ami a Duna-Tisza közén élőket érintette, többet tudtam, mint a Magyar Szocialista Munkáspárt megyei első titkára, vagy a megye tanácselnöke.

Apropó, megyei tanácselnök! Bizony neki „köszönhetem”, hogy fegyelmi figyelmeztetést kaptam a 70-es évek közepe táján, amiért ZÁM TIBOR kecskeméti íróval-szociográfussal közösen konzultáltunk olyan Bács-Kiskun megye-i települések helyi államigazgatási vezetőivel, ahol ijesztő mértékű volt a borhamisítás és a tiltott pálinkafőzés. Bár mindenütt csak az aggodalmainknak adtunk hangot és kérdéseket tettünk fel az üldözendő cselekmények megszüntetése tárgyában, ám emiatt az egyik megsértődött községi tanácselnök és vb-titkár bepanaszolt bennünket írásban a megyei tanácselnöknél. Aki azonban nem rendelt el saját vizsgálatot — bár erre fel volt hatalmazva a megyei pártbizottság vonatkozó határozata által —, hanem elküldte a levelet a szerkesztőségi vezetőm részére, a főszerkesztő pedig fegyelmezés keretében igyekezett rám hatni, hogy ilyen ügyekkel máskor nem foglalkozzam. Persze, hiába hivatkoztam arra, hogy e témakörben sok-sok — akár közérdekű bejelentéssel is felérő — lakossági jelzés, észrevétel, panasz érkezik a megyei pártlaphoz, e tényesetek tabutémává lettek nyilvánítva a szerkesztőségünkben.

Egyébként most, 2017-ben van éppen 40 esztendeje, hogy megjelent az író **TANYABEJÁRÓ** című szociográfiai tanulmánykötete, amelynek **Szeszmesterek** című fejezetének záró szakaszait érdemes idézni,

hiszen a mondandójában a mai életünket illetően is van mérvadó óva intés:

Egy befolyásos ismerősöm jóindulatúlag szólott: alighanem tovább kell költöznöm Bács-Kiskunból is, ha a bor-és pálinkaügyekbe beleártom magam. Később a bócsai tanácselnök és a titkár egy informatív eszmecsere ürügyét felhasználva, újságíró barátommal szabályosan denunciált, azzal a hátsó gondolattal, hogy kitörjék a nyakunkat, mielőtt letennék a voksot a zugfőzések dolgában. Ezután csak természetes, hogy a zöldhalmi (ez bócsai külterület – saját megjegyzésem) szesz mesterek vágyképe rávetült a valóságra: az a hír járja közöttük, hogy a „fekete szemüveget letartóztatták.”

Ilyen ez a maszekvilág. Nevetséges, iszonyú és félelmes benne az erőtudatos túlérzékenység; amikor a jegenyefák azt hiszik magukról, hogy az égig nőnek. Mindenki tudja, hogy nem — de hátha mégis: megismerhetetlen a pénz hatalma.

Nagyon, de nagyon ideje volna már helyére tenni ez a világot: hogy a félelem-káprázat ne hazudjon égig érő fákat az ember szemének.

S még egy elgondolkodtató idézet e kiadványból:

Az aktákban előforduló helységnevekből tudjuk azt, hogy a kiskőrösi (e járásban található Bócsa község is — saját megjegyzésem) és környéki zugfőzések kereskedelmi kapcsolatai és útvonalai az egész országot behálózzák... Ha minden üzérnek, közvetítőnek és vevőnek idézést küldenének pálinkaperben, a fél ország népe Kiskőrösre csődülne.

Ez utóbbihoz csak annyit: az Orbán-kormány az otthoni szeszfőzés legutóbbi szabályozásával igyekezett oldani e jövedelmező és korábban nem engedélyezett magán-tevékenységek okozta feszültségeket!

Folytatva a saját történetemet, elmondom, a 70-es évek végétől kezdődően tovább gyarapítottam tudásomat, először a Filmírói Kollégiumot elvégezve szereztem oklevelet, később újságírói tanulmányokat kezdtem, majd jeles minősítéssel fejeztem be a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem és a Magyar Újságírók Országos Szövetsége /MÚOSZ/ — e közösségnek 1972-ben lettem és azóta vagyok rendes tagja — által működtetett több éves közgazdasági továbbképzőt.

Egyébként a szerkesztőségben nemcsak a lakosság ügyes-bajos dolgaival foglalkoztam odaadóan, lelkiismeretesen, bizonyítja, hogy a kiadói-szerkesztőségi munkahelyemen évekig voltam a Munkaügyi Döntőbizottsági elnöke, s büszkén vallom: egyetlen határozatom ellen sem fellebbezett a vesztes cégem. Kitérek itt arra, hogy a népi hatalom nagy gondot fordított az ebbéli tevékenység szakmai szintjének biztosítására, s ezt szolgálta az Állami Bér- és Munkaügyi Hivatal, valamint a Szakszervezetek Országos Tanácsa megbízásából a Magyar

Jogász Szövetség által szervezett-lebonyolított 1 éves munkaügyi döntőbizottsági továbbképző, amit én is elvégeztem.

Hogy az Újságíró Szövetség országos vezetésében is mennyire megbecsültek szakmailag, bizonyítja, hogy a 80-as évek végén óraadó tanári megbízást kaptam, amelyek teljesítése során a szocialista sajtó munkáslevelezőinek fontosságáról, meg a közérdekű lakossági panaszok, javaslatok sajtóbéli ügyintézéséről tartottam saját tapasztalataimra épülő előadást a hallgatóknak, a MÚOSZ Újságíró Iskolájában.

A rendszerváltáskor úgy gondoltam, hogy a közéleti foglalkozásom közepette felhalmozott tapasztalataimat független országgyűlési képviselőként is gyümölcsöztethetem, ám a kecskeméti 2-es számú választókerületben — ahol az aspiránsok soraiban én voltam a legismertebb, de nem tudtam mindegyik szavazókerbe számláló megbízottat delegálni — a szükségesnél jóval kevesebb voksot találtak részemre, E csalódásomat fokozta, hogy az osztrák cégnek eladott Petőfi Népe új vezetése már nem tartotta fontosnak a státusom megtartását, ezért meg kellett válnom közmegegyezéssel a munkahelyemtől, 1992 elejei hatállyal, 52 évesen, Nem sokkal később a Magyar Vidék című kisgazdapárti országos hetilapban jelent meg a Sajtóposta rovatom, s más cikkem, de csak rövid ideig kaptam erre felkérést.

A továbbiakban jövedelem nélküli feladatokat tudtam vállalni, először a szakmai szövetség Levelezési, későbbi nevén a Társadalmi Kapcsolatok Szakosztálya titkárává, majd elnökévé választottak, amit 14 éven át, 2004-ig töltöttem be, s közben egy ideig az újonnan alakult Családpolitikai Szakosztálynak is vezetője lettem, a csoport megszűnéséig. Ez időszakban a szakosztályi programjaimon miniszterek, államtitkárok, más hatóságok jeles képviselői is megjelentek, s az ott elhangzottakról mindig tudósított az országos sajtó. A 90-as években többször is tagja voltam a MÚOSZ választmányának, 2011. decemberétől 2017. februárjáig pedig a szövetség Küldött-közgyűlésében dolgoztam, választottként.

Mivel a kiterjedő új rendszer, a spekulációtól és kizsákmányolástól sem mentes, piacorientált kapitalizmus a pénzközpontúságot, meg a profitot helyezte előtérbe, nem az emberek maximális szolgálatát, ezért óhatatlan volt 1990-91-től kezdődően az úgymond önvédelmi közösségek létrejötte, amelyek sorában az egyik lett a Kecskeméti zászlót bontott országos hatókörű érdekvédelmi közösség, a Független Népképviseleti Szövetség /FÜNÉSZ/. E civil

szervezet rengeteg országos programot szervezett közérdekű ügyekben, s az ott elhangzottakról rendszeresen beszámolt az országos és a helyi sajtó, mégpedig nyomdai és elektronikus formában is.

Kollektívánk tagjai azonban azt tapasztalták az ezredfordulótól kezdődően, hogy a lakosság úgymond beletörődött a kizsákmányoló kapitalizmusba, ezért a rendezvényeink, illetve az ügybeli közbenjárásaink nem voltak eléggé látogatottak, illetve hatásosak, így a megmaradt tagok-támogatók mozgalmi státusra szűkítették a feladatokat, amelyek már nem igényeltek hivatalos nyilvántartást. E változás 2015 tavaszán jogilag is rendeződött. Felkérésre persze mostanság is elnökösködöm az eseti összejövetelünkön, s vezetem a továbbra is működő Civil Panaszügyi Szolgálatot, amelynek közérdekű ügyeit az újságírói munkában dolgozom fel.

1993-ban elindítottam a rendszerváltozás veszteseinek szánt újságot, a FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG-ot, amely a kezdeti nyomdai formulárról váltott át internetes megjelenésre a 2000-es évek közepén, s e kiadványnak ma is főszerkesztője vagyok. Sajtószolgálati célunk ingyenes tájékoztatás, segítő közbenjárás egyéni, illetve közösségi érdekvédelem tárgyában — állampolgári jelzések, észrevételek, közérdekű bejelentések, panaszok és javaslatok alapján.

Egyetlen pártnak sem voltam soha tagja, azonban számos civil szerveződésben vettem részt, így az egyik alapítója vagyok a 90-es évek legelejétől funkcionáló és csaknem 100 szervezetté bővült Társadalmi Érdekegyeztető Tanácsnak /TÉT/, meg a pár évvel később indult, s szintén nagy közösségé duzzadt Civil Parlamentnek, ahol a vezetőségeknek lettem a tagja. A később megalakult Független Jogvédő Egyesületek Szövetségében alelnökké választottak, a Bács-Kiskun megyében pedig elnöke voltam a Létminimum Alatt Élők Társaságának.

A sok-sok társadalmi programban való részvételem között az egyik legemlékezetesebb, hogy 1998. április elején a TÉT képviselőjeként tagja lehettem ama nem kormányzati küldöttségnek, amely látogatást tett Brüsszelben, a NATO politikai központjában, s Mons-ban, a katonai szövetség vezérkari főhadiszállásán.

Dolgoztam igazságszolgáltatásban is, hiszen 12 évig büntető- és munkaügyekben voltam bírósági népi ülnök Bács-Kiskun megyében.

Befejezésül a családról: 47. éve élek házasságban a diétetikus feleségemmel, Zsuzsával, s a nagyobbik fiunk Tamás, az informatikában, a kisebbik, Róbert, gyógymasszőrként keresi kenyerét.

Két unokánk is van, Villő és Vászoly, akik jelenleg általános iskolai tanulók Kecskeméten.

2017. augusztus

Frissítve: 2017. augusztus 22-én.

Frissítve: 2017. szeptember 1-én.

Frissítve: 2017. szeptember 3-án.

Frissítve: 2017. október 1-jén

Frissítve: 2017. október 4-én

Frissítve: 2017. október 8-án

Velkei Árpád

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
a
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**